

ΝΕΟΙ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΕΣ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΑ ΤΟΞΑ ΕΝΟΣ ΥΠΟΓΕΙΟΥ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ, ΜΕΣ ΣΤΗΝ ΟΜΙΧΛΗ

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ, ΒΟΥΤΥΡΑΣ, ΠΟΡΦΥΡΑΣ, SERGE LORATCHEV, ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ, ΡΑΖΕΛΟΣ, ΣΚΟΥΦΗΣ, ΔΡΟΥΣΙΩΤΗΣ Κ. Τ. Λ.

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΜΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, Φεβρουάριος. — Έξω χιόνι, μά στην καρδιά των Αθηνών, στο βάθος ενός ύπογειου, στην Ομόνοια, κάτω από τα καμπυλωτά τόξα ενός μπουμικού ζαχαροπλαστείου, που μένει ανοιχτό ως στις 3 το πρωί, οι καλλιτεχνικοί και λογοτεχνικοί κύκλοι, αείονιοι στη διαύγεια του πνεύματος και γέροι στο σώμα, παρ' όλην των τήν νεότητα, συζητούν για... φιλολογία και τέχνη.

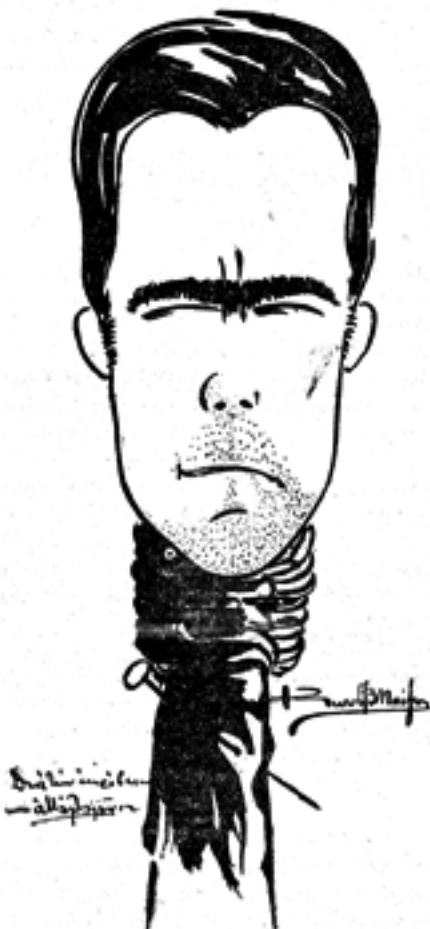
Η πτυχή που έσκέπαζε μέχρι πρό ολίγον το μυστηριώδες αυτό κέντρον, σ' ανοίγεται: να το κέντρον που κάθε βράδυ μαζεύονται εκεί, όλοι οι άνθρωποι των Τεχνών και των Γραμμάτων: Το «Πάγκειο». Χωρισμένοι σε παρέες ανάλογες ξεχειρίζουν από όλο τον άλλο κόσμο που συγκεντρώνεται εκεί από περιέργεια για να τους δει, γιατί χειρονομούν διαρκώς, φιλολογούν, μαλλώνουν, φωνάζουν. Άντρες και γυναίκες, νέοι και παλαιοί, καθηλωμένοι κάτω κει απ' τ' απόγεμα ως τις πρώινες ώρες, άλλοι μ' έναν καφέ και άλλοι με πλούσιο μενού φαγητού και γλυκισμάτων, παρασύρονται στο αιώσιο όταρο της ποιήσεως, και στα περίεργα σχέδια μελλοντικών πραγμάτων.

Στη μιὰ παρέα, του έποφαινομένου, φαίνονται πάντοτε εύθυμα και χαριτωμένα τα πρόσωπα: Μυρτιώτισσα, Σκούφης, Αμηνάς, Σάββιος, Άγρας, Ραζέλος, Παπαντώνης, Άρης, Τσουκάλης, Δρίβας, Παναγιωτόπουλος, Γιοφύλης, Βάρναλης, Χαλκούση, Μοίτσου, — άργά, κατά τα μεσάνυχτα, θα καταπλεύση, δροσερότατος Λακαθιώτης—και οι νεώτεροι: Δρουσιώτης, Καραμάνης, Λουκέρης, Βαλθαδώρος, Λάσκος, Άρδάμης, Πετρίτης, Γεωργιάς, Γκανούλης, Τροπαϊάτης, Χανιώτης, Φράγκος, Όλύμπιος, Μυλωνάδης, Μπέζος, Κοντόπουλος, Ζαρκάς, Δανιάλης, Θηναίος, Κοφινιώτης, Φοιτάσης, Κριναίος, Μαλιτζός κ.λ.κ. Κι' όταν ή ώρα θα περνά, και θα πλησιαζή το μεσονύκτιο αναγκαστικά θ' άραιοσθί το σμήνος αυτό για λίγη ώρα, για να ξανασυγκεντρωθί πάλι μετά το μεσονύκτιο. Έν τώ μεταξύ είναι ή ώρα του τελευταίου τραίνου που πάει στον Πειραιά. Ο Πορφύρας, Παπανικολάου, Σταυρόπουλος κ.λ.κ. πειραιώτες, έρχονται, διωγμένοι—πάντα την ίδια ώρα—απ' την φιλολογική ταβέρνα που κλείνει—για την όπ ία θα μιλήσωμεν άλλοτε—και καθονται κοντά στα τραπέζια των άλλων' τους

που προϊόντα.

Έτσι, τραβηγμένοι σε μιὰ γωνιά του «Παγκείου» αναλύουν όλα τα προβλήματα που άπασχολούν όλον τον κόσμο και ιδιαίτερος τή φιλολογία μας. Ο Μορέας αναλύεται άθωρα, ή Hugo ξετυλιγεται παροσχημα, ή κυβισμός γίνεται, ή τέχνη ή σύγχρονος και ή θρησκεία του μέλλοντος, ή προσπάθεια και ή αισθητισμός επιπλέει και συγκεντρώνει όλον τας συμπαθείας.

Χάρης στον διάσημο φίλο μας, τον μεγάλο μουσικό και Έλληνογάλλο ποιητή τον κ. Σκούφη που γνώρισε άρκετά το συνάδελφό του, τον Μορέας, στον σεβαστό

Ο κ. ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ
ό έκλεκτός ποιητής και συνεργάτης μας
(σκιτσο του Καλλιτέχνη κ. Γ. Μαλιτζου)

του μεγάλου αυτού ποιητού, όρισμένες φράσεις.

Κι' όταν πάλι ξανακληθί και ως θέμα ή Μορέας—για να έπαναληφθί αύριο, έπιδιορθωμένος—εύρίσκαται άλλο επίσης ενδιαφέρον θέμα για να ξαναζησθί: ή Καβάφης.

Όλοι μας εδώ, πιστοί και φανατικοί όπαδοί και θαυμασταί του, από τον έποφαινομένο, τή Μυρτιώτισσα, τον Άγρω, τον Λακαθιώτη, Παράσχο, Θρύλο κ.λ.κ. σχολιάζουμε, συζητούμε, αναλύουμε κάθε τί που πρωτοσκούμε για τον άνθρωπο και τον ποιητή Καβάφη. Έν τώ μεταξύ, ή νέος γλύπτης και σκιτσογράφος μαζί κ. Γεώργ. Μαλιτζός, πέρνει όλων τας σκέψα. Και ή ζωή εξακολουθεί: με ποιήματα, που μάς κεραυνοβολούν οι διάφοροι νέοι που μάς περιστοιχίζουν, και κουβέντες που τις περισσότερες φορές είναι άόριστες χίμαιρες...

Υπάρχουν και άλλοι που έρχονται στο «Πάγκειο», και που τιμούν και τή συντροφιά μας, και ταυτοχρόνως μάς κολακεύουν: ή Ρώσος Πρόξενος Serge Loratchev, πρώτος γραμματέας τής Σοβιετικής προεστείας, ένας θαυμασίος και λεπτότατος άνθρωπος με έλαπτυσμένη μόρφωση, πολύ «καθώς πρέπει» και γεμάτος αγάπη προς τήν Ελλάδα, τή φιλολογία της κ.λ.κ. ή αιώσιος νεώτερος διαπρεπής μας άρχαιολόγος κ. Άλέξ-άνδρος Φιλιδελφός με τό τεράστιο τρανετάφυλλο πάντοτε, δροσερό, στην κομβοδόχη του, και ή μεγάλος μουσικός, —αείδης βαθύφωνος—κ. Alec Scouffis. Γυ' αυτούς, όπως και για πολλούς άλλους, σε άλλες μου ανταποκρίσεις, θα τους παρουσιάσω πλέον, εύρα και έλπισμα.

Σήμερα περιορίζομαι μόνον, και για να τελειώνω γρηγορότερα, κι' επειδή ή λόγος για τον Καβάφη, στο περίεργο φαινόμενο του «άναποδυγρισμάτος» του Καβάφης.

Είναι γνωστή, από μιὰ συνέντευξη που έδωσε μόλις ήρθε, στη «Βραδυνή», και ή όποία κακή έχτυπήθη στην Άλεξάνδρεια, παρεξηγηθείσα, είτε από όρισμένη μανιακίτε, είτε από διαφορά, πάλι παρεξηγημένη, αντίληψων, ή άνακάλυψις του κ. Σκούφη.

Ο σεβαστός μας φίλος είναι καθώς φαίνεται ή μόνος που έντεβήνε στην ποιήσή του. Παράδειγμα: ή άνακάλυψις

σημῆος αὐτὸ γιὰ λίγη ὥρα, γιὰ νὰ ἐξανασηγαντροσθῆ πάλι μετὰ τὸ μεσονύκτιο. Ἐν τῷ μεταξύ εἶναι ἡ ὥρα τοῦ τελευταίου τραίνου ποὺ πάει στὸν Πειραιά. Ὁ Πορφύρας, Παπανικολάου, Σιαυρόπουλος κ.λπ. πειραιῶτες, ἔρχονται, διωγμένοι—πάντα τὴν ἴδια ὥρα—ἀπ' τὴν φιλολογικὴ ταβέρνα ποὺ κίειναι—γιὰ τὴν ὅτι ἴα θὰ μιλήσωμεν ἄλλοτε—καὶ κάθονται κοντὰ στὰ τραπέζια τῶν ἄλλων· τοὺς συνοδεύουν πάντοτε ὁ Παράσχος, Μπούρλος, Λιακέας, Μεντζελόπουλος καὶ πολλὲς φορές κι' ὁ Φιλιάρας.

Κι' ὕστερα φεύγουν κατὰ τὴ μιὰ, καὶ μένουν καὶ πάλι οἱ πρῶτοι...

* *

Ἀπόψε θὰ κατεβῶ στὸ «Πάγκειο» μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γράψω περιγραφὴ τῶν πᾶροι ἀπόφαισι.

Βέβαια, δὲν θὰ γράψω «Παρισινὲς ἐντυπώσεις», ὅπως γράφει ἀπ' τὸ Παρίσι ὁ φίλος μας ὁ Μελᾶς, μὰ θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω στὴν Ἀλεξάνδρεια, μίαν ἀδρὴν εἰκόνα τῆς λογοτεχνικῆς ζωῆς τοῦ ζαχαροπλαστείου αὐτοῦ, τοῦ μουσικικοῦ, τῶν λογίων.

Μόλις κατεβαίνω τὴ σκάλα μὲ τὴ Μυρτιώτισσα, βλέπω μέσα πρὸ σύννεφο καπνῶν ἀμαυρῆς τῆς σκαῖς τῶν γνωστῶν μου θαμνῶνων. Εἶναι βράδυ—ἐπτάμιση ἡ ὥρα—καὶ πρόκειται νὰ γίνῃ κάποια συνεδρίασις γιὰ τὴν ἰδρυση ἐνὸς λογοτεχνικοῦ καὶ καλλιτεχνικοῦ Συλλόγου. Ἀπόψε πρόκειται νὰ μαζευτοῦν γιὰ τὸ σκοπὸν αὐτὸ καὶ ἄλλοι, σημαντικώτεροι: ὁ σεβαστὸς μας Διδάσκαλος Μ. Μαλακίσης, ὁ Βουτυρᾶς κι' ἄλλοι.

Ἡ συγκέντρωση γίνεται ἡ συνεδρίαση τελειώνει, γιὰ ἐπισφράγιση τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ Συλλόγου αὐτοῦ, ἀνοίγεται ἓνα κοντὶ Χιῶτικα σῦκα τοῦ ὑποφαινομένου, ὀκάδες δινόμισυ,—παστελαριῆς σπητικῆς μὲ ὅλα τὰ ἐξαρτήματα—ποὺ τελειώνει ἀμέσως. Ὁ κ. Σκούφης δέχνη ἐδῶ, ἔξαιρετικὴν ἀγάπην στὰ το-

Ο κ. ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ

ὁ ἐκλεκτὸς ποιητὴς καὶ συνεργάτης μας

(σκιτσο τοῦ Καλλιτέχνη κ. Γ. Μαλιτζου)

μας Διδάσκαλο Μ. Μαλακίση, ποὺ τὸν γνώρισε πολὺ, καὶ στὴν Μυρτιώτισσα, ὁ Μορέας, ἀναλείεται κάθε τόσο καὶ ὡς ποιητῆς καὶ ὡς ἄνθρωπος. Ἀνέκδοτα τῆς ζωῆς του, ἰδιοτροπίες του, ἐπεισοδιὰ του, ποὺ τοῦ συνέβησαν στὸ Παρίσι, ἢ ὅταν ἦταν ἐδῶ κάποτε, φαίρονται ἐπὶ τάπητος καὶ οἱ πολικληθεῖς θαμῶνες τοῦ ζαχαροπλαστείου αὐτοῦ καὶ τῆς παρῆας—μὲ ξεχωριστὴν ἑμῶς συγκίνησιν ὁ νέος Κύπριος ποιητῆς κ. Δρουσιώτης—ἄκουσε

Εἶναι γνωστὴ, ἀπὸ μιὰ συνέντευξην ποὺ ἔδωκε μόλις ἤρθε, στὴ «Βραδυνή», καὶ ἡ ὁποία κακὰ ἐχρητέθη στὴν Ἀλεξάνδρεια, παρεξηγηθεῖσα, εἴτε ἀπὸ ὀρισμένη μανταλιτῆ, εἴτε ἀπὸ διαφορὰ, πάλι παρεξηγημένη, ἀντιλήψεων, ἢ ἀνακάλυψις τοῦ κ. Σκούφη.

Ὁ σεβαστὸς μας φίλος, εἶναι καθὼς φαίνεται ὁ μόνος ποὺ ἐντεβάρηνε στὴν ποιήσῃ του. Παράδειγμα: ἡ ἀνακάλυψις του. Κ' ἔτσι μᾶς παρουσιάζει τὸν «Πολυέλαιον» πρὸ περιέργου φωτισμένου μὲ μιὰ περιέργην λαύρα καὶ λαγνεῖα.

Αὐτῆς τῆς ζήτησις ἡ ἡδονὴ γιὰ ἀτολμα Σώματα δὲν εἶναι καμωμένη. Διόλου συνειθισμένο φῶς δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ βγαίνει ἀπὸ τοῦ πολυέλαιου τὴ δυνατὴ φωτιὰ, μὲς στὴ μικρὴ τὴν κάμαρην ποὺ λάμπει ἀναμένο.

Μιὰ λάγνη ἀθήση, μιὰ λάγνη ὀρμή.